

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1. ΙΟΥΝΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 77.

Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλάδ. ΟΣΤ'.)

— 6 —

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διέγος μὲ τὸ ἱππικὸν τοῦ δὲν εἶχε δυναθῆ νὰ ἐμποδίσῃ, ὥστε τὰ ἐν τῷ φρουρίῳ Πουντάλης συμβάντα νὰ μὴ γίνωσι γνωστὰ εἰς Σεβιλλίαν, διεκπερύχθη ὅσον τάχιστα εἰς τὴν πόλιν, ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ σωθῆ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ληστῶν τὸ φρούριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅλοι σχεδὸν αἱ ἐπίτιμοι οἰκογένειαι, εἶχον συγγενεῖς καὶ φίλους προσκεκλημένους εἰς τὸν γάμον, καὶ νὰ ἐλευθερώσωσιν αὐτοὺς. Ὁ μέγας κώδων ἀνήγγειλεν εἰς ὅλους τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν τῆς πόλεως, καὶ ὅλοι οἱ πολῖται ἔδραξαν τὰ ὄπλα ἀμέσως δ' ἐσχηματίσθη σῶμα ἐθελοντῶν, καὶ περὶ τὴν 8 ὥραν τῆς πρωίας ἀνεχώρησεν εἰς τὸ φρούριον Πουντάλης, ὅπου ἐφθασεν περὶ τὴν 11 καὶ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας ἐπολιορκήσῃ στενωπῶς αὐτό.

Ἡ μέλαινα σημαία μὲ τὴν κροχλὴν τοῦ ταύρου ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτάτου πύργου. Οἱ στασιῶται ἦσαν ἀρκετὰ ἰσχυροὶ ὥστε νὰ ἀποκρούσωσι μίαν καὶ δύο μάχας· ἀλλ' ὁ Γούγγης δὲν εἶχε πλέον τὴν πρώτην τὸλμην· οἱ ἀριστοὶ αὐτοῦ ἀρχηγοὶ ὁ Ζωφράστρων καὶ ὁ Διέγος ἔλειπον ἤδη· καὶ τὸν μὲν Ζωφράστρων εἶχε διατάξῃ νὰ δέσωσιν εἰς μίαν στήλην, μέχρι οὗ ἐκτελεισθῆ ἡ καταδίκη, ὁ δὲ Διέγος, ἂν καὶ ἐπισήμως δὲν εἶχε γίνῃ ἐκπεποτος ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ, μικρὰν ἐπιφόρην εἶχεν ἐπὶ τοῦ στρατοῦ· οἱ ἀγριώτατοι τῶν στασιωτῶν ἦσαν δυσπρεστυμένοι διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Ζωφράστρωνος, πολλοὶ δ' ἄλλοι περιφέροντο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ φρουρίου μεθυσμένοι καὶ ἐκτὸς φρενῶν.

Ἐν τούτοις τὸ φρούριον ἦτο παρεσκευασμένον δι' ἄμυναν, καὶ ὅλοι οἱ προμαχῶνες κατείχοντο ἀπὸ στρατιώτας. Περὶ τὴν 12 ὥραν ἤρχισεν ἡ μάχη. Καὶ οἱ μὲν στασιῶται ὑπερασπίζοντο ἀνδρείως, οἱ δὲ πολιορκηταί, σπεύδοντες νὰ ἐλευθερώσωσι τοὺς αἰχμαλώτους συγγενεῖς τῶν προσέβαλλον μὲ ἐπίσης μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἐπιτηδειότητα τὰ ἀδύνατα μέρη τοῦ φρουρίου· ἤνοιξαν μάλιστα εἰς μερικὰ μέρη τοῦ φρουρίου καὶ βωγμὰς, καὶ κατέστρεψαν πλῆθος Περ-

τουλείων. Τρόμος κατέλαβε τούς λοιπούς· τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ζωρρόστρωνος ἀρῆκαν τὰς θέσεις των, ἀποφατισμένοι ἐν τῇ ἀπειπισίᾳ αὐτῶν νὰ ἐφορμήσωσι καθωπλισμένοι ἔξω· ὁ δὲ Παῦλος Ἰούγγης ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν βίαν τῶν στασιωτῶν, καὶ ἐνῶ ἐπεχείρουν ἤδη τὴν ἐξοδον, γηραιὸς τις στασιώτης ἔλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ Ζωρρόστρωνος.

Ἐν τούτοις ὁ Δὸν Ἀλβάρος Βάρρος λαβὼν παρὰ τῆς Ζιλέας τὰ κλειδιά τῶν δωματίων, ἐν οἷς ὁ Ζωρρόστρωνος τὴν παρελθούσαν νύκτα εἶχε κλείσει κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ στρατηγοῦ τούς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ξένους, τοὺς ἠλευθέρωσεν ἀμέσως, καὶ ἅμα ἰδὼν τὸν Ζωρρόστρωνον ὅτι μετὰ τοῦ γέροντος ἐκεῖνον ἐπεχείρουν νὰ φύγῃσι διὰ τινος ὁμιλίας, ἐφόρμησεν ἐπ' αὐτούς μετὰ τῶν περὶ αὐτῶν ἱπποτῶν, καὶ δεσάσαντες αὐτῶν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοὺς ἐκλείσαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὅπου αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου εἶχον κλείσει τοὺς ἄλλους. Ἰσχυρῶς καὶ οἱ λοιποὶ στασιώται οἱ μετὰ τοῦ Ἰούγγου εἰσπηδήσαντες ἔξω ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὸ πλῆθος τῶν πολιτορρηκτῶν. Ὁ Παῦλος Τουδίλλας ὁ στρατηγός, Διέγος ὁ ταυρομάχος ὁ ἀδελφός του, ἀμρότεροι κεκαλυμμένοι ἀπὸ πληγᾶς, 25 ἄλλοι κριματικὸι τῶν στασιωτῶν, καὶ ἡ πιστὴ Ζιλέα, ἥτις ἀφοῦ ἔδωκε τὰ κλειδιά εἰς τὸν Δὸν Ἀλβάρον, ἠρωϊκῶς εἶχε πολεμήσει πλησίον τοῦ Διέγου, συναλήθησαν ὅλοι, καὶ τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην ἦσαν εἰς τὰ δεσμωτήρια τῆς Σεβιλίας.

Ἐν τοσούτῳ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Δὸν Ἀλβάρου ἐδόθη εἰς τὴν Ζιλέαν χάριν τῆς τρυφερᾶς αὐτῆς ἡλικίας ἢ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀδεια νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Διέγον, ὑπὲρ τοῦ ὀποίου καὶ μόνου εἶχε μεταχειρισθῆ τὰ ὄπλα κατὰ τὴν μάχην. Ἡ οἰκογένεια τοῦ μαρκεσίου Πουντάλης μετὰ τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων τοῦ γάμου ἐπεστρεψάν ἐπίσης εἰς Σεβιλίαν, ὅπου ὁ γέρον μαρκέσιος, περὶ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ ὀποίου ἐδίσταζον οἱ ἰατροὶ ἐκομίσθη ἐπὶ ἐνὸς φορέου, ὁ δὲ γάμος φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀνεβλήθη ἐπὶ ἀόριστον καιρὸν.

Ἡ Ζιλέα ἐνησχολεῖτο πάντοτε φιλοφρόνως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μαρκεσίου· τοὺς δὲ λοιπούς στασιώτας ἐμελλε νὰ διακῆσθαι αὐστηρῶς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς διορισθεῖσα ἐπίτηδες. Ὁ Φίλιππος Δ' βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, διὰ νὰ δείξῃ τὴν πρὸς τὸν μαρκέσιον Πουντάλης ἰδιαιτέραν συμπάθειαν του ὡς πρὸς ἀρχαῖον θεράποντα, τὸν ἀνηγόρευσε ἐκτακτὸν βασιλικὸν ἐπιτρόπον εἰς τὴν δίκην τῶν Βαρσουλείων. Μεγάλαι πρηνόμια ἦσαν συνδεδεμένα μετὰ τὸ καθῆκαν τοῦτο ἐλέγχετο μάλιστα, ὅτι ὁ στρατηγὸς εἶχε λάθει πληρεξουσιότητα νὰ χάρισθαι τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀξίους χάριτος. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ἡ Ζιλέα ὄλας τὰς ἐλπίδας τῆς εἶχεν εἰς τὸν μαρκέσιον, καὶ διὰ τοῦτο θερμῶς παρεκάλει τὸν θεὸν περὶ τῆς ἀναρρώσεως αὐτοῦ, ὅστις μόνος ἠδύνατο, καὶ ἔπρεπε νὰ χάρισθαι τὴν ζωὴν εἰς τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς Διέγον. Καὶ πραγματικῶς μετὰ δύο μῆνας ὡς ἐκ θαύματος ἀνέλαθεν ἐντελῶς ὁ μαρκέσιος· ἐντούτοις ἐφθάσε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς καταδίκης.

Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν πλήρη ἀπὸ ξένους ἐκ Γαλαίρων, ἐκ Γρενάδας, μάλιστα δ' ἐκ Μαδρίτης πλεί-

στοὶ εἶχον ἔλθει διὰ νὰ πληροφορηθῶσι τὴν ἀπόφασιν τῆς δικαστικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἐξεδόθη ἐπὶ τέλους αὐστηρὰ μὲν, ἀλλὰ δικαία. Ὁ Ζωρρόστρωνος εἶχε καταδικασθῆ εἰς τὸν διὰ τροχοῦ θάνατον, ὁ δὲ Παῦλος Τουδίλλας εἰς ἀποκεφάλισιν, καὶ δι' ὀλιγώτερον ἔνοχοι, μεταξύ τῶν ὀποιῶν ἦτο καὶ ὁ Διέγος, εἰς τὴν ἀγχόνην. Ἡ ἀπόφασις διεδίδετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, καὶ μεγάλην συγκίνησιν ἐπροξένεσεν εἰς τὸν λαόν, ζητοῦντα χάριν διὰ τὸν ταυρομάχον. Ἡ Ζιλέα ὅτε ἤκουσε τὴν καταδίκην ἔπεσε λιποθυμημένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μαρκίτας, ἥτις καὶ αὐτὴ ἔχυνε θερμὰ δάκρυα· ὁ Δὸν Ἀλβάρος συνεκινήθη, καὶ ὅσον ἐκ μέρους τοῦ ἐσυγχώρησεν εἰς τὸν Διέγον τὰ κακουργήματα, τὰ ὅποια εἶχεν ὑπαγορεύσει ὁ πρὸς τὴν Μαρκίταν ἔρωσ αὐτοῦ.

Ἡ καταδίκη ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐνώπιον ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐπαρχίης ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας τῆς Σεβιλίας, ὅπου πρὸ δέκα ἐτῶν ἡ οἰκογένεια φραγγιπαργῶ εἶχε θανατωθῆ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ὅπου ὁ ταυρομάχος εἶχεν εὔρει τὴν Ζιλέαν. Τὸ πλῆθος ἐγόγγυζε, καὶ ἐζήτηε χάριν διὰ τὸν ἀγαπητὸν του Διέγον τὴν βασιλέα τῶν ταυρομάχων· ὡσαύτως ὁ γέρον Μακθάιος ἦλθεν εἰς τὴν Σεβιλίαν μετὰ ὀλίκληρον τάγμα ταυρομάχων ἀπεσταλμένων ἐπίτηδες ἐκ τῆς Μαδρίτης, διὰ νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τὸν μαρκέσιον Πουντάλης χάριν διὰ τὸν Διέγον, ἢ τοῦλάχιστον ἀναβολὴν τῆς καταδίκης, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ μεταβάλλῃ ὁ βασιλεὺς τὴν ποινὴν.

«Κυριό μου,» ἀπεκρίθη ὁ μαρκέσιος, «ἡ δικαιοσύνη τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος πρέπει νὰ μείνῃ ἀπρόσβλητος, οὔτε εἰς ἐσᾶς οὔτε εἰς κανένα ἄλλον εἶναι συγκεκριμένον νὰ ὑπεξαίρεσθε ἐνοχόν τινα ἐπὶ τῆς προσηκούσης τιμωρίας.» Ὁ Μακθάιος τὸν παρεκάλει μετὰ δακρύων, ἀλλ' ὁ μαρκέσιος ἦτον ἀκαμπτος. Μετὰ τὸν ταυρομάχον ἦλθεν ἡ Μαρκίτα, παρακαλοῦσα τὸν πατέρα τῆς νὰ μὴ λησμονήσῃ τὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ Διέγου Τουδίλλα, «εἰς αὐτὸν χρεωσταίτε τὴν ζωὴν σας, πάτερ!» εἶπεν ἐπὶ τέλους. — Ναί, ἀπεκρίθη ὁ μαρκέσιος, διὰ τοῦτο καὶ τῷ ἔκκαμα τὴν χάριν νὰ μὴ τιμωρηθῇ ὡς ὁ Ζωρρόστρωνος· ἀλλ' οὐδὲν ἦτονον πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι χρεωστῶ τὴν ζωὴν μου καὶ εἰς τὴν Ζιλέαν. Μόλις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἰδὼν ἡ Ζιλέα μετὰ τὴν κόμην λυτὴν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ· δὲν ἠδύνατο ἀπὸ τὰ δάκρυά της νὰ προφέρῃ οὐδὲ λέξιν· ἦτο θέαμα ἐλεεινόν· καὶ ὅμως ὁ γέρον μαρκέσιος εἰμεινεν ἀκαμπτος.

Τέλος ἐφθάσεν ἡ ὄρα τοῦ θανάτου· ὅλη ἡ φρουρὰ τῆς Σεβιλίας ἦτον ἐπὶ ποδῶς, ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἠκέλευε νὰ ἐλευθερώσῃ διὰ τῆς βίας τὸν ἀγαπητὸν του Διέγον. Ὁ μαρκέσιος Πουντάλης ἐκομίσθη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἐπὶ φορέου. Εἰθὺς δὲ μετὰ τὴν ἐλευσίαν του ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τῆς καταδίκης. Κατὰ πρῶτον ἐθανατώθη ὁ Ζωρρόστρωνος, μετὰ φρικώδεις ὁλοπυγμούς καὶ μετὰ κράτος κατασπαραχθεὶς ἐπὶ τοῦ τροχοῦ. Μετ' αὐτὴν ἐμελλον νὰ φονευθῶσιν οἱ ἀδελφοὶ Τουδίλλα. Ἐτι μίαν φορὰν πεσοῦσα ἡ Ζιλέα εἰς τοὺς πόδας τοῦ μαρκεσίου, ἐδοκίμασε τὴν δύναμιν τῶν πα-

φκλήσεών της, ἀλλ' εἰς μάτην τῇ ἐπιτροπῇ μό-
νον ἢ ἀποχαιρέτησεν ἐκ δευτέρου τὸν Διέγον. Ἡ
Ζαλέα ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ ταυρομάχου, καὶ τὰς
κατέβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της· ὁ Διέγος τῇ ἐπέτρεψε
τοῦτο, καὶ λεπτόν τι μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ σκυ-
θρωποῦ του προσώπου· ἀλλ' ὅτε οἱ δῆμιοι ἐπλησίασαν
εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀμέσως διεύθυνε τὰ ὄμματα
του πρὸς αὐτόν. Ἄφ' οὗ δὲ ἔλυσαν οὗτοι τὰ δεσμά
μεθ' ὧν οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν δεδεμένοι ὁ εἰς μετὰ τοῦ
ἄλλου, οἱ κατάδικοι ἠσπάσθησαν ἀλλήλους τὸν τε-
λευταῖον ἀσπασμόν· « χάρις, χάρις δι' αὐτούς! » ἀ-
νεβόησε τὸ πλῆθος συγκινηθέν ἀπὸ τὸν ἀδελφικὸν
ἀσπασμόν· οἱ στρατιῶται συνεπυκνώθησαν εἰς τὴν
γραμμὴν τῶν θεατῶν, καὶ ἐγείμιζον τὰ ὄπλα των. Ὁ
Παῦλος Τουθίλλας ἀνέβη εἰς τὸ πῆγμα — μετὰ
μίαν στιγμὴν εἶχε πύσει τοῦ ζῆν. Ὁ Διέγος ἐκλινε
τὴν κεφαλὴν καὶ κρουνηθὼν ἐβίβον τὰ δάκρυα ἀπὸ
τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ Ζαλέα τοῦ ἐβίβει τὴν χεῖρα,
ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἦτο πλέον εἰς κατάστασιν νὰ τὴν
παρατηρήσῃ.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς πλησίασαντες οἱ δῆμιοι ἐπέ-
ρασαν τὸν βρόχον περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Διέγου· Ἡ
Ζαλέα λακτισθεῖσα ἀπὸ τοὺς δημίους ἀρῆκεν ὄξυτά-
την κραυγὴν· ὁ δὲ λαὸς ἀνέκραξεν ἐκ νέου· « χάρις, χά-
ρις διὰ τὸν ταυρομάχον. » Ἦδη ἀνασύρτο ὁ Διέγος
ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πῆγματος, ὅτε ὁ μαρκέσιος Πουν-
τάλης ἔδωκε σημεῖον τι οἱ δῆμιοι ἐστάθησαν. « Δυ-
νάμει τῆς ἐξουσίας τῆς δουλείας μου παρὰ τῆς
αὐτοῦ Καθολικῆς Μεγαλειότητος, ὁ ἀνέκραξεν ὁ γέρον
μαρκέσιος, « χαρίζω τὴν ζωὴν εἰς τὸν Διέγον τὸν
ταυρομάχον. ὁ Θεοφωδῆς ἀλαληγμὸς ἐξῆράγη με-
ταξὺ τοῦ συνηγμένου πλθους· ὁ δὲ ταυρομάχος ἐτρέ-
ξεν εἰς τὴν Ζαλέαν, ἥτις λυποθυμημένη ἔπεσεν εἰς
τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. Τὸ πλῆθος ἐφορμήθη τότε εἰς
τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἔφερε τὸν ταυρομάχον
μετὰ τῆς Ζαλέας ἐν θοιάμβῳ εἰς τὸ θέατρον· τὸν
παρακάλεσαν δ' εὐθὺς τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ πα-
ρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὁ Διέγος τοὺς ἐζήτησε
ἀναβολὴν δι' ὀκτὼ ἡμέρας. Ὁ γέρον Ματθαῖος καὶ
οἱ μετ' αὐτοῦ ταυρομάχοι συνέχισον αὐτόν καὶ
ἔλεγον ὅτι δὲν θὰ ἀναχωρήσουν, πρὶν τὸν ἴδωσιν ἀ-
γωνιζόμενον ἐπὶ σκηνῆς. « Τίποτε δὲν δύναμαι νὰ
ἐκνηθῶ εἰς σὰς, Κύριοί μου, ἔλεγεν ὁ Διέγος, « θὰ με
ἰδῆτε τὸ κατ' ἐμὲ ὅπως ἐπιθύμουν ἢ ἀφήσω τὴν
χώραν ταύτην, ὅπου ἡ χεὶρ τοῦ δημίου μ' ἐμίαι-
νεν. » — Ἡ χάρις τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ Ματθαῖος,
ἁμοιάζει τὸ οὐράνιον πῦρ, τὸ ὁποῖον καθαρίζει πᾶν
ὅ, τι ἐγγίζει. »

Ὁ Διέγος μετὰ τῆς Ζαλέας ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἰ-
κίσκον αὐτοῦ, τὸν ὅποιον μετὰ τὴν δυστυχῆ ἐκείνην
ἔσπεραν, καθ' ἣν τὸν εὐρον ἐκεῖ οἱ τρεῖς ξένοι δὲν
εἶχεν ἀκόμη ἐπισκεφθῆ. Εἰς τὸ διάστημα τῶν ὀκτώ
τούτων ἡμερῶν πρὸ τῆς ταυρομαχίας, εἰς ἣν ὁ Διέ-
γος κατὰ πρῶτον ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ αὐθις,
ἔλαβον χώραν ἀμοιβαίαι τινες γλυκαῖαι συνδιαλέξεις
μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ζαλέας. Αὐτῇ τῷ ἐξωμολο-
γήθη τὸν ἔρωτά της, τὸν παρακάλεσε νὰ ἀπέλθωσιν
εἰς ξένας χώρας καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν τόπον,

ὅπου τόσας λύπας ἐδοκίμασεν· ὁ Διέγος τῇ ὑπεσχέ-
θη νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ θέλημά της.

Τέλος ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς ταυρομαχίας· ὄλον
τὸ θέατρον ἦτο πλήρες θεατῶν. Ἦδη ἀπὸ μεσημ-
βρίας ἐπερίμενε τὸ πλῆθος πρὸ τῆς εἰσόδου. Καὶ ὁ
μαρκέσιος Πουντάλης μετὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τοῦ
δὸν Ἀλθάρου εἶχεν ἐλθεῖ πρὸς τιμὴν τοῦ Διέγου· ὁ
δὲ γέρον Ματθαῖος μετὰ τῶν ταυρομάχων εἶχε καθέξει
ἰδικιτέραν θέτην. Ἦρχισε τὸ δράμα. Τὸ ὄνομα τοῦ
Διέγου διεδίδετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ὅτε
τέλος ἐφάνη ἐπὶ σκηνῆς, τὸν ὑπεδέχθησαν ἀτελεύτη-
τοι χειροκροτήσεις. Ὁ ταυρομάχος ἐφόρει τὴν πο-
λυταλαιστήτην του στολὴν· χρυσοὶ θύσανοι ἐκάλυπτον
τὸν ἐλαφρὸν ἐπενδύτην αὐτοῦ, ξανθὴ μεταξωτὴ ζώνη
ἐσφιγγε τὴν ὀσφύν του, τὴν δὲ κεφαλὴν του ἐκάλυ-
πτε πῖλος μεταξωτός μὲ πτέρον προσηλωμένον διὰ
ἀδαιμαντοκοσμητοῦ βελόνης.

Μὲ τὴν συνῆθη ἀνδρείαν καὶ χάριν κατέφερεν εἰς
τὴ μανιωδὴς ζῶαν τὴν θανατηφόρον πληγὴν· θορυβώ-
δεις χειροκροτήσεις διεδέχθησαν τὴν πρῶτην· ὁ ταυ-
ρομάχος περιέφερε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τοὺς θεατὰς,
καὶ εἶδεν ὅτι καὶ ἡ δὸνα Μαρκίτα καὶ ὁ δὸν Ἀλθάρ-
ος τὸν ἐχειροκρότου. Ἡ Ζαλέα παρετήρει τὸν κύ-
ριον τῆς ἐντρομας καὶ κάτωχρος, λέγουσα καθ' ἑαυτήν.
« Θεέ μου ἐλέησέ μας. Πῶς τοὺς παρατηρεῖ! ἀκόμη
τὴν ἀγκιπᾶ· ἀκόμη ζηλεύει τὸν δὸν Ἀλθάρον.

Εἰς τὴν δευτέραν πρῶτην ὁ Διέγος ἦτο μεγαλοπρεπέ-
τερος, ἐμελλε νὰ ἀγωνισθῇ μὲ τὸν τρομερώτατον
ταῦρον τῆς Σιέρρας Μορένης. Φιλοτιμώμενος νὰ φανῇ
ἄξιος τῶν χειροκροτήσεων καὶ ἐπευφημιῶν τοῦ Ματ-
θαίου καὶ τῶν λοιπῶν ταυρομάχων, τῷ κατέφερε τὴν
θανάσιμον πληγὴν μετὰ τινα προσποιητὴν μάχην δι-
αρκέσασαν δέκα λεπτά. Νέαι ζωηραὶ χειροκροτήσεις
ἀντήγησαν πανταχόθεν. Ἀλλ' ὅτε ὁ Διέγος ὕψωσε
τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν Μαρκίταν καὶ τὸν δὸν Ἀλ-
θάρον, ὁ δὸν Ἀλθάρος ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς Μαρ-
κίτας εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ ὄ-
τιον αὐτῆς.

Ὁ Διέγος ἠεθόνη τὴν λύσσαν τοῦ ἔρωτός του,
τῆς ζήλοτυτίας του, τοῦ ἀδιαλλάκτου μίσους του
ἐξημιμένην μανιωδέστερον, ἢ ἄλλοτε. Τὸ πνεῦμα τῶν
Βαρτουλεῖρων ἐξύπνησεν εἰς τὴν ψυχὴν του· παρεφέ-
ρετο ἀπὸ τὴν αὐτὴν μανίαν, ἀφ' ἧς καὶ ὁ τραυματι-
σθεὶς ταῦρός του, καὶ τρομερὰ εἰκόνας παρίσταντο εἰς
τὴν φαντασίαν αὐτοῦ· ἡ εἰκὼν τοῦ ἀδελφοῦ του συ-
ρομένου ἐπὶ τὸ πῆγμα, ἡ τῆς Μαρκίτας ἐν τῷ πύρ-
γῳ μὲ λελυμένην κόμην κλαιούσης πρὸ τῶν ποδῶν
αὐτοῦ, καὶ ἡ τοῦ δὸν Ἀλθάρου μὲ τὸ σκῶμμα
καὶ τὴν περιφρόνησιν εἰς τὰ χεῖλη παρέσυραν τὸ λο-
γικόν του. « Κρίμα εἰς ἐμὲ, ἐφάνην ἀδύνατος, καὶ δὲν
ὠρελήθην ἀπὸ τὴν νίκην μου, κρίμα εἰς ἐμὲ! » ἔλεγε
καθ' ἑαυτόν. Πτωχὴ Ζαλέα! ἡ εἰκὼν αὐτῆς δὲν ἦτον
ἱκανὴ νὰ διαχύσῃ φῶς ἐπὶ τῶν ζοφερῶν τούτων ἰδεῶν.

Ἡ μανία τοῦ Διέγου ἐστράφη τότε κατὰ τοῦ ἰδίου
αὐτοῦ προσώπου, ὅπερ ἐνόησεν ἡ Ζαλέα· καὶ ἠδύ-
νατο ἴσως μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς της νὰ τὸν ἀποσύρῃ
ἐκ τοῦ θεάτρου, καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰς βασιανίζού-
σας αὐτὸν τρομερὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ἀνεγίνωσκεν

ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ· ἀλλὰ δυνάμεις τις ἀόρατος τὴν ἐκράτει ἀκίνητον εἰς τὴν θέσιν τῆς· ὑπέφερν ἢ δυστυχῆς ἐσωτερικῶς φρικωδεστάτας βασάνους. Ὁ Διέγος, ὅστις εἰσπερχόμενος εἰς τὸ θέατρον εἶχε ρίψει εἰς αὐτὴν βλέμματα μειδιῶντα, δὲν ἔστρεψε πλεον εἰς αὐτὴν τὸ βλέμμα· « θεέ μου! θεέ μου! » ἔλεγεν ἢ νῆα προθένοσ, « φώτισέ τοι καὶ μίαν ἄλλην σοφὴν νῆα με κυττάξῃ, καὶ εἶναι σετωσμένως. » Ἄλλ' ὁ ταυρομάχος μόνον τὴν δόξαν Μαρικίταν ἠτένιζεν, ἥτις εἶχε τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκφορὰς τοῦ μνηστήροσ τῆς.

Ὁ τελευταῖοσ ταῦροσ εἰσπήγη. Τοῦ δὲ Διέγου ἢ ζυλότυποσ μανία εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὄψιστον αὐτῆσ βαθμόν. Ἄντι νῆα ἀγωνισθῆ μετὸν ταῦρον, ὡσ τὸ ἐπιρριμενον ὄλοσ, ἐφόρῃ ητε μετὸ ζῆροσ εἰς τὴν χεῖρα εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ μαρκεσίου Πουντάλλησ καὶ ἀπένισασ μετὸ ἀγροῖον καὶ σκωπτικὸν βλέμμα εἰς τοὺσ δύο ἐρωμένουσ ἀνέκρηξ μετὸ τρομαρὴν φωνήν· « Βυχαρίστησε τὸν θεόν, Κύριε Μαρκέσιε, ὅτι μοὶ ἐχάρητασ τὴν ζωάν. Δὸν Ἄλδάρω, ἰδὲ τὸ ζῆροσ τοῦτο· ἠδύνατο ἤδη νῆα σὲ διατρυπήσει, ἀλλὰ σὲ λυποῦμαι, καὶ ἀποθνήσκω ἐγώ. Ὑγίαινε Μαρικίτα! Ὑγίαινε! ἀκετὸν χρόνον ἐξέπασ, ἀροῦ ὁ ἔρωσ σου δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Δὲν ἠξέριμεν ποῖοσ ἀγαθὸσ δαίμων ἐμπόδισε τὸν ταυρομάχον ἀπὸ τοῦ νῆα κίμη τριπλοῦν φόνον, ἀλλ' ἢ ἀθῶα Ζαλέα παρεκάλεσ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ Διέγοσ Τουδίλλησ ἐπιστρέψασ ἐκαίθη ἐφρίσθησεν ἐπὶ τοῦ ταῦρου, καὶ ἐμπήξασ τὸ ζῆροσ εἰς τὸ στήθοσ αὐτοῦ, ἐστῆ μετὰ σταυρωμένωσ χεῖροσ ἐνώπιόν του· ἀλλὰ τὸ ἠραθισμένον ζῶον ἐσφενδόνισε μετὰ κέρατά του τὸν ταυρομάχον εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὸν ἐπάτει ὑπὸ τοῦσ πόδασ αὐτοῦ τότε ἠκούσθησαν φωναί τινεσ· « Εἶγε! εἶγε τὸν ταῦρον! » ὁ ταυρομάχοσ ἐδοκίμασε νῆα σηκωθῆ, ἀλλ' εἰς μάτην τὸν εἶχον ἐγκαταλείψαι πλεον αἱ δυνάμεισ ἀμέτωπασ· εἶκοσι ταυρομάχοσ ἐφρμλσσαν εἰς τὴν σκηνήν, ὁ δὲ Δὸν Ἄλδάρωσ ἐπάδισεν ἀπὸ τὸ θεωρεῖον του, καὶ ἐκέντισσε τὸν ταῦρον ἐπιτηδαιωσ μετὸ ζῆροσ εἰς τὴν δεξιάν μασηάλην, ὡσ τε ὁ ταῦροσ κατέπεσεν. — « Εἶγε! εἶγε! ζήτω ὁ Δὸν Ἄλδάρωσ! ἐρῶναξε τὸ πλῆθοσ ὁ Ἄλδάρωσ ρίψασ ἐν περριονητικῶν βλέμμα εἰς τὸν ταυρομάχον ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαρικίταν. Ἡ Ζαλέα δραμαῶσα ἐγυνυπέτησε πικρὰ τὸν Διέγον· εἰσ δὲ τὰ θεωρεῖα τῆσ τρίτησ σιμαρῆσ ἠκούσθησαν σοριγμοί τινεσ, τὸ παρριονητικὸν πλῆθοσ ἀνέκραζεν, ὡσ ἀποθνή ὁ σκύλοσ, ὁ Βαρτολέμοσ, ὁ κακούργωσ, ὁ δάμοσ, ὡσ ἀποθνή ὁ μακαλλάρωσ! » ὡσ ἀποθνή ὁ μακαλλάρωσ! αὐτὰ ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεισ αἰτινεσ προσέδωλον τῆσ ἀνοῆσ τοῦ ἀποθνήσκοντοσ Διέγου. Τοιοῦτοσ ἦτον ὁ ἀπαρριονητικὸσ τῆσ πολέωσ Σεβίλλησ πρὸσ τὸν Διέγον Τουδίλλαν τὸν βασιλέα τῶν ταυρομάχων!

« Ἰδοῦ ὁ λαὸσ » ἐφρίθρισεν ὁ μαρκέσιωσ Πουντάλλησ ἐπιστρέψων μετὰ τῆσ Μαρικίτασ καὶ τοῦ Δὸν Ἄλδάρου. Ὁ δὲ ταυρομάχοσ ἐφέρθη εἰς τι παρκαίμενον ὄωματιον, καὶ οἱ ἰατροὶ κατέδωλον πῶσαν προσπάθειαν διὰ νῆα τὸν σώσωσιν. Ἡ Ζαλέα ἠρώτα μετὰ δακρῶων ἂν ὑπάρχη ἐλπὶ, σωτηρίασ, καὶ κανεὶσ δὲν ἠδύνατο νῆα τὴν παρηγορήσει, οἷδ' ὁ γέρονσ Ματθῆωσ,

ὅστις ἐκάθητο κλαίων πλησίον τῆσ κλίνησ τοῦ ποτὲ ἀντιζήλου αὐτοῦ. Τέλοσ ἐπροσκαλέσθη ὁ πνευματικὸσ, μετὰ τὴν ἀνχωρήσειν τοῦ ὁποῖου ὁ Διέγοσ ἐφάνη ἡσυχώτεροσ. « Μόνη ἢ ἄρρωσισ τῶν μαρριων εἶναι ἢ θεραπεία τῆσ ψυχῆσ. »

Γαβριὴλ Σοφοκλήσ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΗΣ

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

(Τέλοσ. Ἰδε Φυλλ. ΟΣΤ.)

—ο—

Τὸ Κράτοσ τοῦ Χρυσοῦ Ὀρδίου ὑφίστατο ἀκόμη ὡσ μεσσημρινοσ μετὰ τῶν Ῥώσσων καὶ τῆσ Ταυρικῆσ. Εἰς τὴν καταστροφὴν του, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σπουδασιότατοσ τοῦτοσ σκοποῦ τῆσ Μόσχασ, συντέλεσε καὶ μία γυνὴ Ἑλληνίς, δηλαδὴ ἢ περιφημοσ Σοφίξ, ἢ τοῦ τελευταῖου Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτοροσ ἀνεψία. Ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Μεγάλου Κναῖσου Ἰωάννου Γ' Βασιλειάδου, περὶ οὗ ἀνωτέρω λόγοσ, δὲν ἔπεισε καθ' ἡμέραν ἐρωτῶσα τὸν σύζυγόν τῆσ « πόσον χρόνον ὀφείλω νῆα ἦμαι δούλη τῶν Μογγόλων; » ἔωσοῦ ἐπέτυχε τῆσ εὐχῆσ (67). Οὐ πολλῶ δ' ὕστερον, ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου Δ' βλέπομεν τοὺσ Ῥώσσοσ, καὶ κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ἔδον, στρατευομένουσ εἰς τὰ πέριξ τοῦ Περικωπίου φρουρίου, ὅπου κτισθὲν ὑπὸ τῶν Τατάρων ἐν αὐτῶ τῶ ἰσθμῶ, ἐχρημάκευεν ὡσ κλεισ τῆσ Χερσονήσου. Μολταῦτα ἢ βασιλεῖα τῶν Χάνων, ὑπερασπιζομένη ἀπὸ τῶν Τοῦρκων, ἔμεινε πολὺν ἀκόμη χρόνον ἀκλόνητοσ. Οὐδὲ αἱ περιφημοὶ νίκαι τοῦ Μεγάλου Πέτρου δὲν ἐξεταθησαν ἔωσ εἰς τὴν κυρίωσ Ταυρικῆν, ἂν καὶ περιεποήσαν τῆ Ῥωσσίᾳ τὴν μέγρι τῆσ Μαιωτιδοσ χώρων, ὅπου ἐφρέθη τὸ ὡσ θηλάσιον ἠρμητῆριον κατὰλληλον Ἄζώβιον. Ἐπὶ δὲ τῆσ αὐτοκρατορίασ τῆσ Ἄννασ, οἱ δύο γνωστοὶ στρατηγοὶ Μίνχοσ καὶ Λάσχησ, ὁ μὲν διὰ ξηρῆσ, ὁ δὲ διὰ θηλάσσησ, εἰσβαλόντεσ εἰς τὴν Χερσονήσον, ἐξεπολιόρρησαν τὰς πλείστασ πόλεισ καὶ αὐτὴν τὴν Βαχτισακράειαν. Καὶ μολονότι ἐγκαταλείψαντεσ αὐτὴν ἐπιστρέψαν πάλιν, ὅμοωσ ἔκτοτε ἢ τελευταῖα τύχη τῆσ Ταυρικῆσ ἦτο φανερά. Τὰ ἀποτελέσματα, ὡσ πρὸσ αὐτὴν τῶν δύο Τουρκικῶν πολέμων ἐπὶ τῆσ Λέικτερίνησ, κατὰ τὰ ἔτη 1769—1774 καὶ 1787—1791, θελομεν ἰδεῖ κατωτέρω, καθὼσ καὶ τῶν ὡσ

(67) Καρριζινοσ. VI. 74.